

— Δυστυχές ἄνθος, εἶπε μετὰ θλίψεως ἡ Μαργαρίτα, ὅποια τύχη σὲ περιμένει!

Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας καὶ πάραυτα ὁ Κάρολος ἐρρίφθη εἰς τὸν Δούναβιν ἵνα σώσῃ τὸ ἄνθος ἐκ τοῦ ρεύματος ὕπερ μόλις μετὰ πολλὰς προσπάθειας ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ. Ἐπανερχόμενος ὁμοῦ εἰς τὴν ὄχθην τὸ ρεῦμα τὸν παρέσυρεν εἰ καὶ ἀντεπάλαιεν ἰσχυρῶς κατ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἀπωλέσας ἐπὶ τέλους τὰς δυνάμεις του καὶ ἰδὼν τὸ ἀναπόφευκτον τοῦ θανάτου του, ἐρρίψε τὸ ἄνθος εἰς τὴν ξηρὰν καὶ βυθιζόμενος ἐκραξεν, «*Αἰδύπα με, μὴ μὲ ξεχνᾷς!*»

Αὗται ἦσαν αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ γενναίου πλὴν ἀτυχοῦς Καρόλου.

Ἡ ἀπληπισμένη Μαργαρίτα λαβοῦσα τὸ ἄνθος καὶ περικλείσασα αὐτὸ ἐν τῷ ἐθνικῷ γεισώματι ἐν ᾧ ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ Καρόλου καὶ ἡ ἰδική της ἔγραψεν ὑπ' αὐτῷ «*μὴ μὲ ξεχνᾷς*».

Ἐκτοτε ἡ ὀνομασία αὕτη ἔμενεν εἰς τὸ μυσώσιον. Ἐν ἔτος δὲ μετὰ τὸ συμβᾶν τοῦτο ἡ Μαργαρίτα ἀπέθνησκε μετὰ μακρὰν ἀγωνίαν ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ δωματίῳ ἐνθα διεμείνατε χθές. Τὸ τελευταῖον βλέμμα τῆς νεάνιδος ἀπεταίνετο εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Καρόλου καὶ εἰς τὸ ἄνθος ἐκεῖνο τὸ ἀποθὰν τόσον ὀλέθριον εἰς ἀμφοτέρους.

Περὰ τὴν διήγησίν του ὁ Κ. Χέρμαν ἐσπύργισε λαθραίως ἐν δάκρῳ, εἶτα δὲ στραφείς πρὸς με,

— Ἐλθέ, νέε, μοὶ εἶπεν,

Καὶ εἰσῆλθον ἐν τῇ λάμβῳ.

Διαρκούσης τῆς περιοδείας ἡμῶν, ἀποβάσης ἀρκετὰ διεξοδικῆς, ὡς ἐκ τῆς ταχύτητος τοῦ ρεύματος, δὲν ἐπρόφερον οὐδὲ λέξιν.

Ἀκουσίως μου ἐσκεπτόμην τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο συμβᾶν, ἐξ οὗ τὸ χαριέστατον τοῦτο ἄνθος ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν «*Μὴ μὲ ξεχνᾷς*».

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ὑπὸ ΑΧΙΛΛΕΩΣ Ε. ΙΟΥΔΑΝΟΥ.

ΑΙ ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΙ.

Πρό(διά)λογος μεταξὺ συγγραφέως καὶ ἀναγνώστου.

— Αἱ τρομεραὶ εὐδαιμονίαι! κύριε συγγραφεῦ, πολὺ παράδοξος μοὶ φαίνεται.

— Παράδοξος; τοῦτο μὲ κολακεύει πολὺ φίλτατε ἀναγνώστα. Τολμῶ ὁμοῦ νὰ σοὶ εἶπω, ὅτι ἂν μοὶ ἀξιώσῃς

συγμῶν τινῶν ἀκροάσεως θὰ σοὶ ἀποδείξω ὅτι ἐμὲ μετὰ τῆς μεγαλητέρας σοβαρότητος. Πρὸ πολλοῦ καιροῦ πεζογράφοι τε καὶ ποιηταὶ ἔχυσαν συμπαιδείας δάκρυα ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν, ἐγὼ ὁμοῦ θέλω ταῖς ἀποδείξῃ ἡλίῳ τη λαυγέστερον ὅτι σφάλλουν μεγάλως καὶ ὅτι ὑπάρχουν εὐδαιμονίαι ἀξιοδάκρυτοι.

— Ἀστεῖζεσθε βεβαίως! Τί ἐννοεῖτε λοιπὸν μὲ τὴν λέξιν εὐδαιμονία;

— Ἀλλοίμονον, φίλτατε ἀναγνώστα! ἡ λέξις αὕτη ἐξηγεῖται κατὰ τὸ δοκοῦν ἐνὸς ἐκάστου. Καὶ ἐγὼ αὐτὸς δύναμαι τώρα νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἡ μόνη μου εὐδαιμονία εἶναι νὰ σὲ βλέπω.

Πρώτη εἰκὼν τῆς στοᾶς τῶν τρομερῶν εὐδαιμονιῶν παρίσταται ἡ

NEOTHE.

Βεβαίως ἐὰν ὑπάρχῃ εὐδαιμονία ἦν ὅλοι οἱ ποιηταὶ ἐξῆμνησαν, ἦν αἱ μουσαι ἀπασαι παρόδησαν, εἶναι ἡ νίκη. Μακρόθεν, σημαίνει κατ' ἑνὶ τι, πλησίον...

Τὸ ἔαρ καὶ ἡ εἰκοσθετὴς ἡλικία! Ἡ μέθη τῆς νεότητος! Αἱ ὥραιαι πλὴν βραχεῖαι ἡμέραι! Μέχρις οὗτοῦ ὑπάρχουν ὁμοιοκαταληξαὶ διὰ τὴν ποίησιν καὶ ποίησις διὰ τὰς ὁμοιοκαταληξίας, αἱ λέξεις αὗται θὰ ὤσι τοῦ συρμοῦ. Πλὴν ἀκούσατε τί ἀντιτάσσει καὶ ἡ λογικὴ εἰς τὸν λυρικὸν τοῦτον χεῖμαρρον.

— Ποῖος εἶναι ὁ κύριος οὗτος ἂν ἀπαντῶμεν εἰς ὅλους τοὺς χορούς;

— Ἄ, δὲν εἶναι τίποτε! εἶναι εἰς νεανίας ἐκ τῶν κομψευομένων τῆς πόλεώς μας καὶ οὐδὲν πλέον.

— Φίλτατέ μοι, κύριε Ω... εἰσθε νέος καὶ μεθ' ὑμῶν δὲν μεταχειρίζομαι φιλοφρονήσεις.—Κάμετέ μοι τὴν χάριν νὰ μοὶ ἀγοράσῃτε ἐν ζεύγος χειροκτίων ἀριθμ. 8 ἀπὸ Σταυροδρόμιον διότι ἐγὼ σπανίως ἐξέρχομαι τοῦ οἴκου μου.

— Φίλτατέ μοι, κύριε Ω... εἰσθε νέος τῆς σημερινῆς κοινωνίας; κάμετέ με τὴν χάριν νὰ λάβῃτε δύο ἀριθμοὺς ἀπὸ αὐτὸ τὸ λαχεῖον, εἶναι μιᾶς δυστυχοῦς οἰκογενεῖας ἥτις ἐξαίτεται τὴν συνδρομὴν σας.

— Φίλτατέ μοι, κύριε Ω... βρέχει; αἱ κυραὶ αὗται ἐπιθυμοῦν νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ ἄμαξα δὲν ὑπάρχει; εἰσθε νέος; τὴν βροχὴν δὲν τὴν φοβεῖσθε, φροντίσατε ὅθεν νὰ εὑρετε μίαν ἄμαξιν.

— Φίλτατέ μοι, κύριε Ω... εἰσθε νέος καὶ βεβαίως θὰ καταγίνεσθε εἰς τὴν ποίησιν; κάμετέ μοι τὴν χάριν νὰ μοὶ κάμῃτε μίαν ἀκροστιχίδα εἰς τὸ ὄνομα Ε... .

— Φίλτατέ μοι, κύριε Ω... ἀπόψε εἰς τὴν οἰκίαν μου ἔχομεν ἐσπερινὴν συναναστραφὴν συνοδευομένην καὶ ὑπὸ χοροῦ. Εἰσθε εἰς ἐκ τῶν πρώτων προσκεκλημένων. Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ὁμοῦ μεγάλως ἐὰν ἀναδεχθῇτε τὸ βᾶρος τοῦ διεθυντοῦ τοῦ χοροῦ. Γνωρίζω ὅτι ταιουτοτρόπως δὲν θὰ

δυνηθῆτε νὰ χορεύσητε — ἀλλὰ μεταξύ μας . . . ἔπειτα εἰσθε νέος καὶ τοὺς χοροὺς τοὺς ἔχετε καθημέραν.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ κωμικὸν μέρος τῆς νεότητος, ὑπάρχει ὁμῶς καὶ τὸ σπουδαῖον.

Τὸ νὰ ἴναι τις εἰκασαετὴς εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἴναι κάτοχος θησαυροῦ. Δυστυχῶς ὁμῶς ἡ τράπεζα δὲν δανείζει ἐπὶ ἐνδείξει βαπτιστικοῦ. Ὡστε πολλάκις νεότης εἶναι συνώνυμον τοῦ πενία.

*Ἀνίσως ἐξουσίαζα καὶ βασιλεύω θρόνον,
τὸν θρόνον ἐθυσίασα δὲ ἐν σου βλέμμα μόνον*

λέγει τὸ ἄσμα. Ἀλλὰ καὶ πόσον λυπηρὸν εἶναι νὰ ἔχη τις ὀλιγώτερον ἄρτον ἢ ὀδόντας.

— Δὲν βαρύνεσθε! θὰ εἰπωσι τινὲς, οἱ νέοι ἐργάζονται!

— Πολὺ καλὰ, προχθὲς ἐζήτησα μίαν θέσιν διὰ νέον τινὰ φίλον μου.

— Πῶς, μοὶ εἶπε παχύσωμός τις κύριος μεγίστην ἐξασκῶν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἐμπόρων τῆς πόλεώς μας; μίαν θέσιν 4,000 φράγκων εἰς ἕνα νέον οὐ τινος ὁ μυελὸς διατελεῖ ἐν ἀορίστῳ ἀπουσίᾳ; Εἰς τὴν θέσιν ταύτην, φίλε μου, χρειάζεται ἄνθρωπος σοφὰς, ὠρίμου σκέψεως, ἄνθρωπος τέλος μὲ ὀλίγην βαρύτητα!

Ἰδοὺ ὅθεν τί ἐστὶ νεότης! Μετὰ τὴν τρομερὰν ταύτην εὐδαιμονίαν, παραθέτω, ἐὰν ἀγαπᾶτε,

ΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΑ ΑΓΑΘΑ.

Ἡ ἐκπαίδευσις, ἀναντιρρήτως, εἶναι εἰς τὸν νοῦν ὅ,τι ἡ ἀσκησις εἰς τὸ σῶμα.

Πλὴν ὅποσοι κλητοὶ καὶ ὅποσον ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοί!

Ἰδοὺ εἰς δυστυχῆς φιλόλογος οὐ τινος τὰ ἐμβλαλλωμένα ἐνδύματα ὁμοιάζουσι γεωγραφικὸν χάρτην. Ἐὰν δὲν εἶχεν τοιαύτην ἀκάθεκτον κλίσιν πρὸς τὸν Ὀμηρον καὶ τὸν Βιργίλιον ἤθελε καταστῇ ἴσως ἄξιος μηχανικὸς, φιλόπονος γεωργός, ἐμπειρότεχνος ράπτης, ἐπιτήδειος κουρεὺς, φίλεργος ξυλουργός. — Στῆθε! θὰ μοὶ εἰπουν τινες, λησμονεῖς ὅτι εἶναι κάτοχος ἀκαδημαϊκοῦ διπλώματος; Ὅτι γνωρίζει ἐκ στήθους τὸν Κικέρωνα, ὅτι εἶναι διακεκριμένος καλλιεργητὴς τῶν γραμματικῶν ριζῶν, καὶ ἄριστος γεωμέτρης ταῦ Πινδαρικοῦ μέτρου; Ἄ, κύριε, ἅς πεινᾷ χάριν τοῦ Κικέρωνος! ἅς φέρῃ τὴν ἀλυσσον τῆς ἀναγκαστικῆς ἀργίας! Εἶναι ἐπιστήμων!

Ἐκαστον ἔτος παράγει χιλίους τελειοφύτους τῆς φιλολογίας, τῆς νομικῆς κ.τ.λ. οἱ ἐξακόσιοι εὐρίσκουσι πόρον ζωῆς οἱ ἕτεροι τετρακόσιοι; . . . Οἱ ἕτεροι τετρακόσιοι θὰ σᾶς εἰποῦν ἐὰν ἡ ἐκπαίδευσις δένειναι τρομερὰ τρώντι εὐδαιμονία.

Ὡς τρίτη εἰκὼν παρίσταται ἡμῖν ἡ

ΥΓΕΙΑ.

Ἡ υἡγιὰ εἶναι ἀγαθὸν ὅπερ ὡς πάντα τὰ ἄλλα ἐπιζη-

τεῖ τις ὅταν στερεῖται αὐτοῦ. Ἀλλ' ὅταν τὸ ἔχη . . . Εἰπῆτε εἰς μίαν κυρίαν ὅτι ἡ ὄψις τῆς εἶναι ἀνθηρὰ, καὶ προσθέσατε ἐξ ἀπροσεξίας ὅτι τὴν εὐρίσκετε εὐτραφεστέραν ἢ πρότερον . . . Εὐτραφεστέραν! Χριστὲ καὶ Παναγία μου! Θὰ τὴν ἰδῆτε ὠχρίωσαν, σκυθρωπάζουσιν, τὴν δὲ ἐπαύριον τὸ πρόγευμά της θὰ ἴναι . . . φασιανός; . . . Ὅχι! ἐν παρμεγέθεσ ποτήριον ὄξους.

— Τὴν περιουσίαν μου ὅλην δὲ ὀλίγην ὄρεξιν! ἀνακράζει ὁ φιλάσθενος ἐκεῖνος ἀνὴρ. — Καὶ ὁμῶς ἐγνώρισα ἀτυχῇ τινι νέον ὅστις ἀπώλεσε σημαντικὴν τινὰ προῖκα διότι ἡμέραν τινὰ ἐζήτησεν εἰς τὴν τράπεζαν ἐνώπιον τῆς μνηστῆς του τρεῖς φορές ῥοσμπήφ!

Ὁ δυστυχὴς οὗτος νέος εἶχεν ἕνα ἀδελφὸν ὅλως ἀντιθέτου χαρακτῆρος. Ὅσον ὁ εἰς ἦτον εὖρωστος, τόσον ὁ ἄλλος ἦτο φιλάσθενος. Διὰ μὲν τὸν πρῶτον ὅλοι οἱ μόχθοι, διὰ τὸν δεύτερον ὅλοι αἱ περιποιήσεις. Δις ὁ Ἑρακλῆς οὗτος τῆς οἰκογενείας ἠναγκάσθη νὰ τεθῇ ἀπέναντι στομίου πιστολίου καὶ τρεῖς νὰ διασταυρώσῃ τὸ ξίφος ἐνεκα προσβολῶν ἃς ὁ ἀδελφὸς του (ἄνθρωπος ποῦ ἐπιφτε μὲ τὸ φύσημα) ἔλαβεν. Διὰ τὸν φιλάσθενον τὰ καλλίτερα φαγητά, ὁ ἐκλεκτότερος οἶνος, ἡ ἀπαλωτέρα κλίνη διὰ τὸν υἡγιᾶ. . . . Ἐ! οἱ υἡγιεῖς περιτοῦν ἔπως ἡμποροῦν. Καὶ ὁμῶς ὁ φιλάσθενος ἀπέθανεν ἐβδομηκοντούτης, ὁ δὲ ἀδελφὸς του, ὁ Ἑρακλῆς, τριακονταετὴς ὑπὸ ἀποπληξίας.

Μετὰ τὴν υἡγιάν παρίσταται ἡ

ΚΑΛΛΟΝΗ.

— Τί ὠραῖος νέος!

— Ποῖος; αὐτός; εἶναι εἰς ματαιόφρων, εἰς κοῦφος, εἰς παραλυμένος, ὅστις ἄλλο δὲν κάμνει εἰμὴ νὰ περιέρχεται τὰς τριόδους τῆς πόλεως.

Ἡ καλλονὴ εἰς τὴν γυναῖκα . . . Ἐὰν ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἐδίκη σὰς ὁ Θεὸς σώζοι ὑμᾶς!

Μὴ ὁ σύζυγος εὖειδους γυναικὸς δὲν εἶναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ γενικοῦ χλευασμοῦ, τῆς γενικῆς ζηλοτυπίας, τῶν γενικῶν προσβολῶν; Παρόντα τὸν θεωροῦν ὡς ἀπόντα, ἀπόντα; . . .

Ἀφίνω εἰς τοὺς κωμωδοποιούς τὸ τετριμμένον τοῦτο ἀντικείμενον καὶ μεταβαίνω εἰς τὸ

ΠΝΕΥΜΑ.

Ὅπλον πολύτιμον πραγματικῶς, τοῦ ὁποίου τὸ μόνον ἐλάττωμα εἶναι νὰ στρέφηται κατὰ τοῦ κρατοῦντος αὐτό.

Μὲ τὴν φράσιν: πνευματώδης νέος, καθίστασαι ἀπόβλητος τοῦ κύκλου τῶν σπουδαίων καὶ σοβαρῶν ἀνθρώπων ὁ εἰδυὴς νέος δὲν θέλει γίνῃ ποτὲ δεκτὸς εἰς κανένα φιλολογικὸν ἢ ἐπιστημονικὸν σύλλογον, ἡ δὲ ἀκαδημία τῶν σπουδαιολόγων θὰ τῷ κλείσῃ ἀνηλεῶς τὰς θύρας της. Καὶ περιλαίμια λευκὰ ἂν φορέσῃ ὅπως δώσῃ εἰς ἐαυ-

τὸν σοβαρὸν χαρακτήρα, ὁ εὐφυὲς νέος θὰ κοπιᾷ εἰς μά-
την, διότι οὐδεὶς δίδει πίστιν εἰς τὰ λευκὰ περιλαίμια
τῶν εὐφυῶν νέων.

Ἐκτὸς τούτου, ἐκάστη εὐφυΐα ἦν ὁ πνευματώδης νέος
ἤθελεν εἶπει, θέλει θεωρηθῇ ὡς προσβολή. Σπείρατε εὐ-
φυΐαν καὶ οἱ ἐχθροὶ ξεφυτρώνουν ἐν τῷ ἅμα. Ἐάν εἶχον
υἱὸν ἤθελον τὸν προτρέψει νὰ ἀποστηθῇ τοὺς στίχους
τούτους τοῦ Παναγιώτου Σούτσου:

*Καλλίτερον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἦτο χρυὰ πέτρα,
παρὰ νὰ ἔχη αἰσθησιν καὶ φρόνησιν καὶ μέτρα.*

καὶ ἵνα ἐτι πείσω τὸν πνευματώδη νέον περὶ τῆς τρομε-
ρᾶς αὐτῆς εὐδαιμονίας του, θὰ τῷ ἐκθέσω τί ἐστὶ

ΕΥΝΟΙΚΗ ΤΥΧΗ.

— Φίλτατέ μοι Νικόλαε, δὲν εἰξεύρεις πόσον εὐνοϊκὴ
μοὶ εἶναι ἡ τύχη. Φαντάσου ὅτι ἀπόψε μόνον ἔχω τρεῖς
ἔρωτικὰς συνεντεύξεις τὴν μίαν εἰς τὰς 10 τῆς ἑσπέρας,
τὴν ἄλλην εἰς τὰς 11 1/2 καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὰς 2 με-
τὰ τὸ μεσονύκτιον· καὶ σημείωσον ὅτι καὶ αἱ τρεῖς αὗται
ἔρωμέναι μου εἰσὶν ὑπανδροὶ οἱ δὲ σύζυγοί των εἶναι ἀ-
πόντες.

Καὶ ὅμως εἰς τὴν πρώτην του συνέντευξιν ὁ Δὸν Ζουά-
νος ἐπιστρέφει μὲ τεθραυσμένῃν κεφαλὴν. Τρομερὰ εὐδαι-
μονία εἶναι πρὸς τούτοις καὶ ἡ

ΠΡΟΣΔΟΚΩΜΕΝΗ ΚΑΠΡΟΝΟΜΙΑ.

Φίλός μου τις εἶχε πλουσιώτατόν τινα θεῖον πλὴν ὑπέρ-
γυρον οὐ τινος περιέμενε τὸν θάνατον ὅπως κληρονομήσῃ
τὴν κολοσιαίαν περιουσίαν του. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ γέρον ἦτο
ιδιότροπος καὶ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ἀπακληρώσῃ τὸν ἀ-
νεψιόν του, οὗτος ἠναγκάζετο νὰ συνοδεύῃ αὐτὸν εἰς τοὺς
περιπάτους του, νὰ τὸν κολακεύῃ, νὰ ὑποκύπτῃ εἰς τὰς
φαντασιοπληξίας του, νὰ γελᾷ εἰς τὰς εὐφυΐας του, νὰ προ-
γυμνάζῃ τὸν ψιττακόν του, νὰ παρευρίσκεται καθ' ἐκά-
στην εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ ἐγείρεται τὸ πρωὶ πρὸ τῆς
ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ νὰ κοιμᾶται πρὸ τῆς δύσεως αὐ-
τοῦ, νὰ κατηγορῇ τοὺς εἰς τὰ θέατρα καὶ ἄλλας διασκε-
σεις συχνάζοντας νέους, κ. τ. λ.

Μετὰ εἰκοσιδύο ἔτη τοιαύτης ζωῆς ὁ θεὸς ἀπέθανε ἀφί-
νων ἑκατὸν δέκα χιλιάδας φράγκων χρὴ!!!

Ἦδη οἱ φίλοι ἅπαντες τοῦ ἀνεψιοῦ, οὐ τινος τὸ μέλ-
λον κατεστράφη, κατηγοροῦσιν αὐτὸν ἐπὶ φιλαργυρία,
παραπονούμενοι ὅτι ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ τοῖς δανείσῃ δέ-
κα λεπτὰ ἐνῷ ἐκληρονόμησε τοιαύτην κολοσιαίαν περιου-
σίαν.

Οὐχ ἦτον τρομερὰ εὐδαιμονία εἶναι καὶ ἡ

ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑ.

Ἄπαξ—ἐκ τύχης—ἠδυνήθης νὰ προσφέρῃς ἐκδούλευ-

σιν εἰς τίνα· νὰ ἐπιτύχῃς θέσιν τίνα γραφικὴν διὰ τὸν
παραγυιὸν τοῦ πιλοποιοῦ σου λόγου χάριν.

Ἀφ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας καθίστασαι ἄνθρωπος μὲ ψυ-
χὴν ἀγγέλου. Κατὰ συνέπειαν, ἀφ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας,
ἐπιστολαί, ἀναφοραί, περὶ κλήσεις, διαταράσσουν τὴν ἡ-
συχίαν σου.

— Ὑμεῖς ὅστις μ' ἔνα μόνον λόγον... ὑμεῖς ὅστις ἔ-
χετε τοσαύτην ἐπιρροήν... ὑμεῖς ὅστις ἔχετε τοιαύτην
ἀγαθὴν καρδίαν... Μίαν θέσιν διὰ τὸν υἱόν μου...

— Ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ...

— Ἀποποιεῖσθε; πολὺ καλὰ!... ἂν ἦτον ἄλλος δὲν
ἠθέλατε ἀποποιηθῇ... ἀλλ' εἰς ἐμέ... δὲν πειράζει μολα-
ταῦτα!...

Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ ἱκέτης καθίσταται ἄσ-
πονδος ἐχθρὸς σου.

— Τρομερὰ εὐδαιμονίαί τὰ ὑψηλότερα πλεονεκτήμα-
τα, τρομερὰ εὐδαιμονία ἡ νεότης, τρομερὰ εὐδαιμονία τὸ
κάλλος, τρομερὰ εὐδαιμονία ἡ...

— Πῶς μὲ διακόπτεις φίλτατε ἀναγνώστα;

— Διότι, κύριε συγγραφεῦ, κατὰ τὴν ιδέαν σας ἠθέ-
λετε μὲ θεωρήσει εὐδαίμονα ἐὰν ἦμην ὀγδοηκοντούτης,
ἀμαθὴς, φθισικὸς, δυσειδὴς, εὐήθης, πάμπτωχος καὶ πε-
ρικεκοσμημένος ὑφ' ὧλων τῶν ἐλαττωμάτων! Ἄ! κύριε
συγγραφεῦ, στοιχηματίζω ὅτι θέλετε νὰ γελάσητε.

— Εὐχαρίστως, ἐὰν καὶ σὺ φίλτατε ἀναγνώστα γελά-
σης μετ' ἐμοῦ.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν.) I. X. K.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

Ο ΔΕΙΔΟΣ.—Φαντασιοκόπος τις κύριος ἐδιηγείτο ἐ-
σπέραν τίνα ἐν πολυαριθμῷ συναναστροφῇ ὅτι τὴν παρελ-
θοῦσαν νύκτα εἶχεν ἰδῇ τὸν Διάβολον.—Τί σχῆμα εἶχε;
τὸν ἠρώτησέ τις. — Ὅνου, ἀπῆντησεν οὗτος. — Ἄ φίλε
μου πόσον δειλὸς εἶσθε! ἀφοῦ φοβεῖσθε καὶ ἀπὸ τὴν
σκιάς σας!

Ο ΔΙΠΛΟΥΣ ΛΟΓΟΣ.—Μέθυσός τις στερούμενος χρη-
μάτων, προέτεινεν εἰς τὸν κάπηλον νὰ λάβῃ ὡς ἐνέχυρον
τὴν βίβλον τῶν προσευχῶν τοῦ τοῦ καπήλου μὴ δεχ-
θέντος.—Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ μέθυσος, οὔτε ὁ ἰδικός μου
ὁ λόγος, οὔτε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν ἰσχύουσι ἀντὶ μιᾶς
λίτρας οἴνου;